

— obciążenie Urzędu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku poszanowania procedury. Strona skarżąca uważa, że, po pierwsze, w przypadku pojawienia się problemów między Centrum Tłumaczeń a jego klientami, szczególne zasady z art. 11 rozporządzenia ustanawiającego Centrum znajdują zastosowanie i, po drugie, decyzja Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (zwanego dalej „Urzędem”) z dnia 26 kwietnia 2018 r. o przypisaniu sobie prawa do wdrożenia wszelkich środków koniecznych do zapewnienia ciągłości usług tłumaczeniowych narusza art. 11 rozporządzenia ustanawiającego Centrum, ze względu na to, że nie przestrzega przewidzianego w tym przepisie postępowania mediacyjnego na wypadek problemów zaistniałych między dwoma agencjami.
2. Zarzut drugi dotyczący nierozważnego działania Urzędu. W tym względzie strona skarżąca uważa, że:
 - po pierwsze, sytuacja, w której znajduje się Urząd narusza art. 148 rozporządzenia ustanawiającego Urząd oraz art. 2 rozporządzenia ustanawiającego Centrum, z tego względu, że może ona, począwszy od dnia 1 stycznia 2019 r., prowadzić do braku ważnego porozumienia;
 - po drugie, lektura całości art. 2 rozporządzenia ustanawiającego Centrum ukazuje różnego rodzaju klientów Centrum i określa w sposób wyraźny w ust. 1 siedem agencji, organów i urzędów, w tym Urząd, którym Centrum świadczy usługi tłumaczeniowe niezbędne dla potrzeb ich funkcjonowania. Ponadto w art. 2 ust. 3 zostały również wymienione instytucje i organy posiadające służby tłumaczeniowe, które mogą ewentualnie, na zasadzie dobrowolności, korzystać z usług Centrum;
 - po trzecie łączna lektura obydwu ustępów prowadzi do wniosku, że agencje wymienione w ust. 1 nie dysponują swobodą decyzji, na zasadzie dobrowolności, w zakresie korzystania z usług Centrum, i w konsekwencji mogą rozwiązać łączące je z Centrum porozumienie jedynie w wypadku, gdy inne porozumienie wchodzi następnie w życie.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku kompetencji Urzędu do publikacji ogłoszenia o przetargu na usługi tłumaczeniowe. Bez uszczerbku dla wyniku oceny opublikowanego przez Urząd ogłoszenia o przetargu, strona skarżąca podnosi, że ten ostatni znajduje się, od czasu podjęcia decyzji o przeprowadzeniu przetargu, w sytuacji braku możliwości przestrzegania art. 148 i art. 2 rozporządzeń ustanawiających odpowiednio Urząd i Centrum. Wreszcie strona skarżąca podnosi, że, w niniejszym wypadku, fakt podpisania umów i zakupu usług tłumaczeniowych stanowi wyraźne naruszenie wyżej wskazanego art. 148 i że w konsekwencji, konkretnie rzecz ujmując, Urząd nie jest w stanie z prawnego punktu widzenia kontynuować tego postępowania do momentu jego normalnego zakończenia, którym będzie podpisanie umów.

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2018 r. – JPMorgan Chase i in. / Komisja

(Sprawa T-420/18)

(2018/C 341/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: JPMorgan Chase & Co. (Nowy York, Nowy York, Stany Zjednoczone), JPMorgan Chase Bank, National Association (Columbus, Ohio, Stany Zjednoczone), J.P. Morgan Services LLP (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Lester QC, D. Piccinin i D. Heaton, Barristers, N. French, B. Tormey, N. Frey i D. Das, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie całkowitej nieważności zaskarżonej decyzji, z tym skutkiem, że żadna z wersji decyzji stwierdzającej naruszenie nie zostanie opublikowana do czasu wydania przez Sąd orzeczenia w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności;

- ewentualnie, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, utrzymując w mocy fragmenty odrzucone przez Komisję Europejską, jak wynika z zarzutów 2-4; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi o uchylenie wydanej przez Komisję decyzji C(2018) 2745 final z dnia 27 kwietnia 2018 r. w przedmiocie sprzeciwu wobec ujawnienia w drodze publikacji informacji przekazanych przez nią, na podstawie art. 8 decyzji przewodniczącego Komisji Europejskiej 2011/695/UE z dnia 13 października 2011 r. (Dz.U. 2011, L 275, s. 29) w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji [sprawa AT.39914 – Instrumenty pochodne stopy procentowej dla euro (EIRD)].

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasadę domniemania niewinności oddalając wniosek strony skarżącej o odroczenie publikacji jawnej wersji decyzji z 7 grudnia 2016 r. („decyzja stwierdzająca naruszenie”) ⁽¹⁾ do dnia rozstrzygnięcia przez Sąd skargi o stwierdzenie nieważności decyzji stwierdzającej naruszenie. Sama decyzja stwierdzająca naruszenie – zgodnie z rozstrzygnięciem wyroku z dnia 10 listopada 2017 r., *Icap i in./Komisja* (T-180/15, EU:T:2017:795, pkt 253-269) – została również wydana z naruszeniem domniemania niewinności. W związku z tym strona skarżąca znalazła się w tej samej sytuacji, co podmiot nie będący adresatem decyzji – nie korzysta ona ze wszystkich gwarancji, które służyłyby jej w ramach wykonywania prawa do obrony w normalnym toku postępowania, w wyniku którego wydano decyzję co do istoty sprawy. Strona skarżąca, twierdzi że uniemożliwiłoby to publikację decyzji stwierdzającej naruszenie, do czasu zakończenia przez Sąd kontroli ustaleń Komisji.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja, w osobie urzędnika przeprowadzającego spotkanie, przekroczyła swoje uprawnienia, określone w art. 8 ust. 2 decyzji 2011/695/UE („w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie”) ⁽²⁾, wnosząc o uchylenie decyzji Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji o niepublikowaniu części decyzji stwierdzającej naruszenie (oraz opierając się na tej niezgodnej z prawem decyzji, odstępując od zaniechania publikacji analogicznych części decyzji stwierdzającej naruszenie). Komisja, w osobie urzędnika przeprowadzającego spotkanie, nie miała uprawnień w tym zakresie (zob. wyrok z dnia 15 lipca 2015 r., *Pilkington Group/Komisja*, T-462/12, EU:T:2015:508, pkt 31).
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja błędnie oceniła żądania strony skarżącej przedłożone zgodnie z art. 8 ust. 2 decyzji w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie, w związku czym naruszyła tajemnicę zawodową strony skarżącej, wbrew wymogom tego przepisu, art. 339 TFEU i art. 28 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 ⁽³⁾. Komisja błędnie uznała, że kwestionowany materiał nie spełnił kryterium informacji objętych obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej (zob. wyrok z dnia 30 maja 2006 r., *Bank Austria Creditanstalt/Komisja*, T-198/03, EU:T:2006:136) oraz dokonała innych błędnych ustaleń.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasadę ochrony tożsamości jednostek w odniesieniu do byłego pracownika strony skarżącej i członka zarządu, w tym prawo do poszanowania życia prywatnego chronione na mocy art. 8 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Strona skarżąca twierdzi, że Komisja proponowała publikację informacji, które mogłyby ujawnić tożsamość wspomnianego byłego pracownika, jak i rzekome ówczesne przekonania pracowników strony skarżącej.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji C(2016) 8530 final z dnia 7 grudnia 2016 r. dotycząca postępowania przewidzianego w art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 53 Porozumienia EOG.

⁽²⁾ Decyzja przewodniczącego Komisji Europejskiej 2011/695/UE z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (Dz.U. 2011, L 275, s. 29).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, 4.1.2003, s. 1).